

Somogyi Zoltán

Magánymitológia

Mikor az apja bejelentette, hogy nyárra nevelőintézetbe fogja adni, akkor Dávid első gondolata az volt, hogy megöli magát, de aztán úgy döntött, inkább az apját öli meg. Az volt a terve, hogy megvárja, míg elalszik, és egyszerűen szíven szúrja egy késsel. A legnagyobbal, amit csak a konyhában talál. De aztán úgy döntött, hogy inkább megszökik, mert még a gondolatától is undorodott annak, hogy az apja fekete, lemoshatatlan vére netalán a kezére fröcsöghet.

Megvárta a hajnali két órát, és a szobája ablakán át távozott a házból. A vasútállomásra ment, de se a pénztár, se a váróterem nem volt még nyitva, ezért egy kinti padra ült le és várt. Az éjszaka nem volt hűvös, bár a szél csendesen keresztülvitorlázott a pályaudvar túloldalán lévő fák fiatal levéltengerén, apró hullámokat és zizegő csobogásokat gerjesztve a lombkoronákon. Dávid ezt a szeszélyes mozgást nézte, meg a levelek néha megcsillanó fonákját, és a reflektorok magasból alázuhanó különös fényét, amikben bonyolult koreográfiára táncoltak hatalmas szúnyogfelhők. A kihalt állomáson nyikorogva aludtak a vagonok, néha zizegve felhorkantak a felső vezetékek és a megpörkölődött vas kesernyés illata érződött. A csillagok láthatatlanul lassan vánszorogtak az égen és Dávid elbóbiskolt a kényelmetlen, kopott padon.

A hajnal rózsaszínen pattant fel a horizont hátára, és gyorsan felkapaszkodott az égre, miközben fehér lyukká dagadt. A pályaudvar az új nap első szívdobbanására megtelt étellel, és elégedetten hagyta beáramlani az utasokat vonatai gyomrába. Dávid hamar felébredt, és jegyet vett a fővárosba induló első szerelvényre, majd enni és innivalót vásárolt a méregdrága restiben.

Lelkében a libikóka sebesen billegett fel s alá; és hol a boldog izgatottság, hol a szorongó kétségbeesés oldala röppent magasra, csak hogy visszazuhanva még magasabbra lökje a másikat. Nem tudta pontosan, hogy mihez fog kezdeni, ha egyszer megérkezik a nagyvárosba, mert nem voltak ott se barátai, se ismerősei, és helyismeretnek is híján volt. Sok ideje nem is volt töprengeni a városbéli új, önálló életén, mert a rendőrök az egyik megállónál leszedték a vonatról és hazavitték az apjához.

Amikor beléptek a fülkéjébe, Dávid rögtön megértette, hogy nincs esélye a menekülésre, és készségesen az egyenruhákkal tartott. Nem az aggasztotta, hogy kísérlete kudarcot vallott, vagy hogy nevetségesen gyorsan elkapták, hanem az töltötte el rettegéssel és rendítette meg, hogy ezek után tényleg nincs más lehetősége: meg kell ölnie az apját. Mert egy dologban egészen biztos volt: nem fog átnevelőintézetbe menni, hogy szadista pedofilok átmoshassák az agyát. Vagy ha mégis odajuttatják, akkor azt meg kell bosszulnia az apján, és az életért étellel kell fizetni. Úgy érezte, hogy a sors levette a döntés és a tett felelősségét a válláról, mert úgy intézte a dolgokat, hogy ne tudjon megszökni, hogy ne kínálkozzon számára semmiféle egérút. Menekülésének sikertelensége jel, a világegyetem azt közli vele, hogy ölje meg az apját.

Hazaérve újabb jelek várták, amikből arra kellett következtetnie, hogy az élet kegyetlenebb, aljasabb és rohadtabb, mint azt valaha is képzelte. A szobája ablaka elé épp egy hatalmas kovácsoltvas rácsozatot hegesztettek fel munkások. A yard egészen a szobájáig kísért, ahol az apja vörös fejjel és rezignált hangon közölte vele, hogy a saját érdekében két hétig szobafogságban lesz, és hogy az alatt gondolkodhat azon, hogy mivel tartozik az édesapjának, és hogy mihez akar kezdeni az életével. Dávid rá se nézett és szóra se méltatta, számára az apja már élőhalott volt, a múlt kísértete, az idő tréfája. Akkor kezdett el ordítva szitkozódni, amikor meghallotta, hogy az apja kulcsra zárta mögötte az ajtót.

Hiába dörömbölt, hiába kiabálta torkaszakadtából apjára az összes ocsmányságot, ami csak eszébe jutott, semmi sem történt. Fájó torokkal, a visszafojtott sirástól remegve, erősen könnyezve az ágyára kuporodott, és a kifosztott szobáján körbe nézve tudta, hogy a dolgok helyrehozhatatlanul eldurvultak, és hogy nincs semmilyen eszköze az apja ellen. Nem menekülhet el, nem képes rá, hogy megölje és az apja többé azt sem fogja bevenni, ha színleli, hogy megváltozott, és kész mindenben együttműködni vele. Tegnap esete még nem volt bezárva, lehetősége lett volna leszúrni ezt a rátekeredő borzalmat, aki a világ-

ra nemzette, nyilvánvalóan azért, hogy valami különösen perverz kísérletet hajtson végre rajta, ami abból áll, hogy a saját képére formálja, de eljátszotta az egyetlen kínálkozó lehetőséget, gyenge volt, gyáva és tehetetlen. Ha csak eszébe jutott az apja, a düh belerobbant az agyába és fényes sziporkái elvakították. Összeszorított fogakkal szívta be és préselte ki a levegőt nagyon gyorsan és hangosan zihálva.

Aztán kicsavarta a villanykörtét, a takarója alá tette és ráütött. A legnagyobb szilánkot kikeresve a törmelékből, és vele megvágva a mutatóujját, teleírta a falat a véleményével. Majd hirtelen eszébe jutott, hogy az életből valami kellemes élménnyel kéne távoznia, ezért meztelenre vetkőzött, és megpróbált önkielégíteni, de nem akart neki felállni, amitől még dühösebb és elkeseredett lett; felzokogott, de ezt észre sem vette, mert hosszában és jó mélyen belehasított az üvegszilánkkal a bal karjába, ami hatalmas fájdalommal járt, majdnem elveszette az eszméletét, olyan tömény ingerlőket érte az agyát, de aztán leküzdötte és a másik kezébe is belevágott, majd újra és újra, egészen addig, míg a szilánk bele nem törött az egyik sebbe. Már síkos volt az egész teste és nem bírta megállni, hogy ne kiabáljon a fájdalomtól, de közben nevetett is. Hirtelen kivágódott az ajtaja, és ott állt az apja, meredten bámulta őt, majd elrohant, Dávid pedig összeszedve utolsó erőtartalékait előkotorta az ágyából a többi üvegszilánkot, a markából a szájába tömte és lenyelte őket. Egyszerre okádott és fulladozott, de még mindig nem vesztette el az eszméletét. Az jutott eszébe, hogy inkább a konnektorba kellett volna belenyúlania valami fémmel, mert így nagyon fáj meghalni.

Az utcában idegesen vonyítottak a kutyák, és lógott a nyelvük, mert az árnyékos helyeket elkerülve a tűző nap alatt futkostak leállíthatatlanul, és láthatóan valamiért könyörögve. A szomszédokból összesereglett közönség főleg nyugdíjasokból állt, akik a hordágyon Dávidot meglátva ugyanúgy jajgatni kezdtek, mint a kutyáik. A műanyag kerti asztalok körül ülve a porszagú, izzó délutánok és a viaszosvászon asztalterítők körüli lisztuszályos otthonkák sugdolózásai hetekig csak vérről és szétroncsolt torokról szóltak, és megérdemlésről, meg nem érdemlésről, bűnökről és büntetésekről, csonka családok hiányzó részeinek fantomfájdalmáról, meg a folyton romló világ egyre erősebb bukójáról. Míg egy, a közhelyes sémáktól eltérő, pénzz szállító elleni támadás forgatókönyve új sopánkodásokra és régi következtetések levonására nem kínált lehetőségeket.

Nincs olyan pont, amin túl a magány ne lenne fokozható.

Dávid nagyon hosszúnak és nagyon vékonynak érezte a testét. Napokig azt hitte, hogy csövé változott, vagy csatornává, amin keresztül fájdalmat áramoltat valami közönyös hatalom. Érzelmek nélkül, hidegen, mint amilyennek önmagát is érezte, azt latolgatta, vajon igaz lehet-e az, hogy ha szeret az ember és szeretve van, akkor elkerüli a magány. Másrésről meg ragaszkodott is kicsit ahhoz a világból kiszakadt állapothoz, amiben lebegett, mert egyebe sem volt, mint ez a léleksorvasztó, de egyben konzerváló magány, ami érzéketlenné tette és sterilé. Közben rájött arra is, tévedés azt hinni, hogy ha az ember teljesen egyedül van, akkor is legalább egyvalaki vele van: önmaga. Dávid megtapasztalta azt az egyszerre megnyugtató és kétségbeejtő állapotot, amikor az ember annyira magányos, hogy még önmagát sem érezheti maga mellett. Öntudatánál van, mégis önmagánál. Nincs olyan, hogy önmaga. Csak a magány van, csak a magány létezik realitásként és az embernek nem a magányosság a legfőbb jellemzője, mert egyáltalán nincs semmi jellemzője, hanem az történik, hogy a magányosság lesz emberi formájú. Dávid formájú, aki félkómában fekszik és gyógyul csigalassúsággal egy kórházban.

A kórházi szoba a magány ültetvénye. Mert a magány olyan, mint a szántás. Végtelen hosszú barázdák egymás mellett. Nagyon közel.

Akit a magány átmosott, majd megtöltött, mint valami edényt, annak a lábadozás kényelmes álom. Az idő múlása csak a fény tapintatos hullámváza, valami ismerős, de semleges és távoli ritmus. Minden távoli, de a legtávolabbi, ami annyira messzinek tűnik, hogy észrevétlen, az a magányt hordozó test és személyiség. Akit a magány táplál emlőin át, annak érzékei lassan metszően élessé válnak, agyának barázdái kanyonokká mélyülnek, ért mindent, vágya a boldogság iránt mérhetetlenül hatalmassá válik, de közben egyre zsugorodik és végül a magány végérvényesen visszatuszkolja őt a méhébe, ahol felszívódik és esszenciális magánnyá válik örökre.

Dávid a folyamat legvégén tartott, mikor meghallotta a hangokat, amiket a kezelőorvosa mondott neki. Különös élmény volt. Katatón állapotának zavaros burkán kitisztult egy ablaknyi rész, és látta a mozgó száját, és tudta, hogy hallja is a beszédet, csak nem tudta, hogy hogyan lehet ezt a képességét élővé tenni, mit kell parancsolni a fülének. A magány húzta el az ablaktól, és mert megunta, hogy nem érti a száj mozgása által küldött jeleket, hagyta is magát visszarángatni, de ekkor agya mélyén felfigyelt valami halk, de visszhangzó, zörejekkel teli simogatásra, és ahogy rákoncentrált, az felhangosodott, kitisztult és ő egyszerre megértette a beszédet.

Hangszálai nem sérültek meg, szája, nyelve, torka regenerálódott már, így beszélt az orvossal, válaszolt a kérdéseire. Megtudta, hogy öngyilkossága nagyon profi volt, majdnem sikerült is, de nagy nehezen megmentették, igaz fél évig kómában volt, majd utána egy évig katatón véglényként létezett, elveszette bolyongva agya legfelsőbb labirintusaiban.

Nem dugták hát nevelőintézetbe, mert helyette pszichiátriai intézetbe került. De ez is intézet, és ha izgatta volna bármi is, akkor talán dühös lett volna amiatt, hogy nem halt meg, vagy hogy nem a maga ura. De a magány kilúgozott belőle minden indulatot és érzelmet. Talán valami fanyar iróniát hagyott benne, de csak kesernyés nyomok formájában. Különben nem érdekelte semmi. Mindegy volt számára, hogy hová néz, hogy kiket lát, hogy hallgat-e, vagy beszél. Ha kérdést kapott a doktortól, akkor a választ belülről várta, abból a végtelen fekete mélységből, amit testében érzett és ha nem jött válasz, akkor taláalomra mondott valamit.

Nagyon lassan azért elkezdtek érdekelni bizonyos dolgok. A doktor egy nem túl nagy, de gyéren bútorozott, fényes szobában szokott beszélni vele, aminek az ablakain át fák látszottak, amikről a színes levelek folyton hullottak. A tekintete, ha odatévedt, akkor Dávidnak úgy tűnt, mintha lenne valamije. Mintha olyasmit látna, amit csak ő lát, valami sem nem ártani, sem nem kedvezni akaró dolgot, ami csak van, pont úgy, ahogy ő is csak van. Nem tudatosodott benne, hogy fákat lát, vagy legalábbis nem volt fontos, hogy mi az, amit lát, vagy hogyan nevezik.

Akkoriban már azt is érezte, hogy a doktor szobájában a hőmérséklet nagyon kellemes. Nem olyan meleg, mint a kórtermekben, de nem is olyan hideg, mint a folyosókon. A falon egy színes, kékes árnyalatokban tobzódó kép lógott. Dávid nem szerette nézni, de nem foglalkozott vele, hogy miért nem. Sőt, néha elfeledkezett róla, hogy nem szokása odanézni és bámulta. Az orvos észrevette, hogy a tekintete minnek ütközik neki és rákérdezett.

– Tetszik neked ez a kép?

Dávid nem játszotta meg a közönyöst, amikor azt felelte, hogy nem tudja. Az orvos nem adta fel és elkezdett fotókat mutogatni Dávidnak, és mindegyikről megkérdezte, hogy tetszik-e neki. Dávid néha nem felelt, máskor meg bólintott, vagy azt mondta, hogy nem tudja. Aztán az orvos felmutatta Dávid apjának fényképét.

– Tetszik neked ez a kép?

– Nem. – felelte Dávid határozottan.

– Miért nem?

Dávid nem válaszolt. Nem akart érezni semmit, de valami kavargott benne. Nem szerette azt, ha érez valamit. Olyankor hagyta, hogy a magány lekapcsolja a szeméről, füléről és többi érzékszervéről. Az orvos is ilyesmitől tarthatott, mert rászólt.

– Dávid! Válaszolj, kérlek. Miért nem tetszik neked ez a kép? Dávid!

Dávid az orvosra nézett. Engedelmeskedett a parancsoknak. Azt sokkal jobban szerette, mint ha önmagától kellett valamit csinálnia. Felismerte az apját a képen, de semmi kedve sem volt a képet nézni, vagy az apjára gondolni. Amikor az orvos újra feltette a kérdést, hogy miért nem tetszik neki a kép, válaszolt.

– Nem tudom.

– Nem tudod, hogy miért nem tetszik ez a kép? Hát jó. De azt csak tudod, hogy ki van a képen?

Dávid nem reagált. Semmi kedve sem volt hozzá. Nem tudatosította magában, de szeretett volna válaszolni, de csak, hogy az orvosnak a kedvében járjon. Vagy azért, hogy végre békén hagyják.

– Dávid. Tudod, hogy ki van ezen a képen?
 Dávid bólintott.
 – Kicsoda? Ki ez az ember?
 Dávid nem válaszolt.
 – Nem tudod, hogy ki ez az ember?
 Dávidnak elege volt. Kényelmetlenül érezte magát. Aztán azt vette észre, hogy beszél, pedig nem is akart beszélni. Magától történt az egész.
 – Nagyon jól tudom, hogy ki ez az ember, nem vagyok gyengeelméjű.
 – Akkor miért tetteted magadat annak?
 – Nem tettetem magam semminek.
 – Nekem nagyon is úgy tűnik, hogy épp semminek tetteted magad.
 Dávid nem válaszolt. Az orvos pedig úgy érezte, hogy aznapra annyi elég lesz. Feljegyezte a kezelési naplóba, hogy Dávidnak már nyomokban vannak érzelmei, csak még nem érti őket. Régóta tudta, hogy a fiúhoz az apja iránti gyűlöletén át lehet eljutni. Látta a feliratokat, amiket Dávid a saját vérével írt a szobája falára. De azt nem értette, hogy miért ennyire erős ez a gyűlölet.
 Dávid gyűlölete valójában pánikreakció volt. Az apja felrúgta a szabályokat, amik évek alatt megszilárdultak köztük és amik biztonságérzetet adtak neki. Viszonyuk semleges volt. Két idegen, akik együtt élnek, de semmit sem éreznek egymás iránt és semmi közük egymáshoz. Csak történetesen vérrokonok. Egy apa és a fia. Dávid akkortól gyűlölte az apját, amikor az elkezdte szeretni a fiát és elkezdte nevelni. Beszakította Dávid magányának védőburkát és a fiú annyira rettegett, hogy az a rengeteg kezelhetetlen érzélem elkezd ki-be áramlani a lyukon, hogy teljes erőből elkezdte utálni azt, aki a lyukat ütötte. Az apja meg igyekezett tovább tágítani a rést, azt gondolva, hogy ez a legjobb megoldás.

Szeretni meg kell tanulni. Mert magától az sem megy. És legelőször önmagát szeretni kell megtanulnia az embernek. Mert ha nem tud szeretni valaki, akkor a magány fogja szeretni őt. Dávid félt szeretni és beleszokott a magányba. Amikor el akarták venni a magánytól, akkor az nem engedte ezt, és így Dávid gyűlölni kezdett. A kezelés végére rájött milderre az orvosa és végül Dávid is.

Sok hónappal később Dávid jó úton volt, hogy szembesüljön önmagával.

– Miért lettél öngyilkos? – kérdezte tőle az orvosa. Szokatlanul nagyméretű derű surrant be aznap a küszöb alatt. Dávid könnyűnek érezte magát, mégis úgy, mintha énje teljesen kitöltené testét, és belülről mindenhol hozzáérne a bőréhez. A világ ismerős volt és minden eleme tükrözte azt az érzelmet, amivel Dávid viszonyult hozzá. Kiszámítható és előrelátható volt minden. Elég volt kedvelni a dolgokat, vagy nem törődni velük és a világ szilárdan tartotta magát az idő átváltoztató, átformáló, bomlasztó erejével szemben.

– Azért akartam meghalni, hogy ne kelljen nevelőintézetbe mennem.

– Merthogy apád azt mondta, hogy bead egy nevelőintézetbe.

– Igen. Azt mondta, hogy a saját érdekében az lesz a legjobb, ha bead nyárra egy nevelőtáborba, mert ott legalább nem eshet semmi bajom, és megérthetem azt is, hogy milyen jó dolgom van nekem otthon. De ez alatt azt értette, hogy velem.

– És nem volt jó dolgod?

– Volt mit ennem, meg ilyenek, de nem éreztem jól magam. Folyton kontrollálni akart. Meg befolyásolni.

– Bántott valaha is?

– Fizikailag nem. Illetve adott néha egy-két pofont, de semmi komoly. Csak amit mindenki megkap. De lelkiileg tulajdonképpen egyfolytában bántott. Bántott a meg nem értésével, az értetlenkedéseivel, az érzéketlenségével. Azt képzelte, hogy körülötte forog a világ, és hogy én ennek a világnak az a tartozéka vagyok, akit a kedve szerint alakíthat.

– Ez alatt mit értesz pontosan?

– Hogy azt képzelte, kedve szerint alakíthat? Hát, például kitalálta, hogy focizzak. Mert valamelyik kollégájának a fia szeretett, meg tudott is focizni. De engem sosem érdekelt a foci. Ő meg vett egy teljes felszerelést. Drága cipő, sípcsontvédő, mez, meg minden. Aztán mikor rájött, hogy tök béna vagyok, akkor kiakadt és a kitarásról, meg a szorgalomról papolt, meg arról, hogy ha akarnám, akkor bármit elérhetnék. Csak én nem akarom elég erősen és nem gyakorolok, lusta vagyok, semmirekellő, meg ilyenek.

– És a nevelőintézetbe pontosan miért akart beadni? Mi volt az utolsó csepp a pohárban?

– Hát, az egy nagyon szar helyzet volt. Rosszak voltak a jegyeim, mert nem volt kedvem tanulni. Mindig elkalandozott a figyelmem, csak arra tudtam gondolni, hogy miért ilyen rohadt az életem. Miért halt meg anyám, miért ilyen szemét az apám. Untam az egész sulit. Csupa beképzelt és csak magával törődő majom volt az összes gyerek. És ott volt az a csaj, aki folyton kiröhögött. Anyyira csinálni akartam végre valamit. Törleszteni, vagy mit tudom én mit. Lehet, hogy ha fegyverhez jutottam volna, akkor egyszer egy reggel, amikor az apám felhúzott volna valami hülyeségével, bevitem volna a suliba és széltöttem volna annak a rohadék csajnak a fejét, meg még egypár másik személtládáét is. Komolyan mondom, tiszta szerencse, hogy nem volt elérhető közelségben semmilyen löfegyver.

– Miért utáltad annyira azt a lányt?

– Nem is tudom pontosan. Aljas kis dög volt, talán azért. Ha meglátott, akkor összevihogott az udvartartásával és mutogattak rám.

– Csak rád, vagy másokat is kinevettek?

– Másokat is.

– De miért? Téged például, miért nevettek ki?

– Nem tudom. Nekik mindegy volt, csak röhöghessenek.

– Értem. És ez téged miért zavart ennyire?

– Nem is tudom. Általában nem szoktam törődni vele, ha cikiznek, vagy gúnyolnak, de ez a csaj annyira tenyérbemászó kis rohadék volt, hogy nem bírtam nem törődni vele. Egyszerűen megörjített.

- Tetszett neked?
  - Igen, azt hiszem tetszett. Nem volt csúnya, de szeretni képtelen lettem volna.
  - Nem azért gyűlölted meg, mert szeretni esélyed sem lett volna?
  - Nem tudom.
  - Jó, nem kell erre válaszolnod, ha nem akarsz. Majd még visszatérünk rá, addig meg gondolkodj rajta. De mégis, mi is volt az utolsó húzásod, ami miatt az apád úgy érezte, hogy nincs más lehetősége, mint nevelőintézetbe küldeni téged?
  - Lett volna más lehetősége.
  - De azt belátod, hogy ő érezhette úgy, hogy nincs más.
  - Nem. De ebbe ne menjünk bele. Válaszolok a kérdésre. Az történt, hogy lelöktem azt a csajt a lépcsőn a suliban, aki annyira idegesített.
  - Igen.
  - Igen. Nem bántam meg. Semmi komoly baja sem lett különben, csak a keze tört el, meg zúzódásai lettek.
  - Még sose mondtad ki ennek a lánynak a nevét. Feltűnt?
  - Melinda. Azt hiszem ez a neve.
  - Igen, ez. De azt még mindig nem értem, hogy miért lökted le a lépcsőn. Meg is halhatott volna.
  - Nem gondoltam arra, hogy mi történhet. Csak láttam, hogy ott áll a lépcső tetején, nekem háttal, és hirtelen jött az ötlet. Nekirohantam és lelöktem. Aztán meg elszaladtam.
  - És úgy érzed, hogy ez után a gonosz és aljas tett után méltatlan volt az apádtól, hogy egy időre nevelőintézetbe akart küldeni?
  - Egész életében minden, amit csinált, az méltatlan volt.
  - Most nem erről van szó. Aránytalanak érzed most a büntetést, vagy sem.
  - Nem tudom. De mit számít ez most már?
  - Nagyon is sokat. Szóval?
  - Nem tudom. Nem akarok erre gondolni. El akarom felejteni az egész múltamat, és új életet kezdeni. Eleget bűnhődtem én már mindenért.
  - Az biztos. De a múltat fel kell tárni és meg kell érteni. Még ha ez kínos és fájdalmas is.
  - De én nem akarom. Nem bírom.
  - Szerintem igenis szeretnéd. Csak nem vallod be magadnak. De nem baj. Majd idővel.
- Dávid és az orvos is hallgatott. A magány elleni harc frontvonalává tett fiú teste kényelmetlenül bizsergett. A fehér hegeket nézte saját karján és bizonytalan volt az érzései felől. Tanulta, hogy mi mit jelent, jelez, de zavaros és kusza ingerek kavarogtak belsejében. Egy pillanatra az villant bele agyába, hogy élve és halva lenni ugyanolyan nyomasztó és értelmetlen. Elkergette ezt a foszlányt és a doktortól tanult módszerrel arra koncentrált, hogy gyógyul, hogy van jövője, hogy minden szép és jó lesz, hogy nincs egyedül. De közben igenis egyedül volt. Teljesen és végtelenül egyedül. Legalábbis ezt érezte. És ha nem kötnék le folyton feladatokkal, programokkal, beszélgetésekkel, sétákkal, akkor a magány olyan könnyen visszaköltözhetne belé, mint a tékozló fiú az atyai házba, ahol ágya úgy várja, ahogy kikelt belőle.
- Hiszek abban, hogy meg fogsz gyógyulni. Hiszek benne. – mondta a szünet után az orvos.
  - A francba. – gondolta Dávid, mert tudta, hogy csak az létezik, akiben hisznek. Aztán rögtön fel is adta ellenkezési kísérleteit.
  - Hát, legyen. – mondta a dokinak, és beszállt az áramló idő egyik vagonjába, és utazott a világgal.